

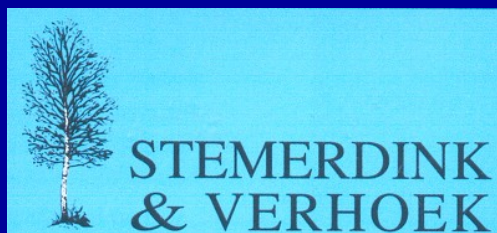
Nieuwsfeiten

Editie 2013-02

Zakendoen is best leuk

**maar je kunt niet
alles tegelijk**

www.accountants.nl

LOON- / INKOMSTENBELASTING

1. Privégebruik auto	2
2. 30%-regeling	3
3. Giftenaftrek	3
4. Terbeschikkingstelling	3
5. Alimentatie	4
6. Buitenlandse belastingplicht	4
7. Werkkostenregeling	5

VENNOOTSCHAPSBELASTING

8. Lening	5
9. Pensioenmogelijkheden	6

OMZETBELASTING

10. Naheffing omzetbelasting	6
11. Btw oninbare vordering	6
12. Kleine ondernemersregeling	7

SOCIALE VERZEKERINGEN

13. Minimumloon	7
14. Directeur-groootaandeelhouder (dga)	7
15. Startsubsidie	8
16. Loondoorbetaling	8

ARBEIDSRECHT

17. Sociaal akkoord	8
18. Ontslag	9
19. Ongeval werknemer	9

VARIA

20. Aansprakelijkheid bestuurder	10
21. Overdrachtsbelasting	10
22. Oldtimers	11
23. Erfbelasting	11

1. Privégebruik auto

Voor het privégebruik van een auto van de zaak moet een bijtelling bij het inkomen worden gedaan. Dat geldt niet alleen voor het privégebruik van een personenauto, maar ook voor het privégebruik van een bestelauto. In beginsel bedraagt de bijtelling op jaarbasis 25% van de waarde van de auto. Voor zuinige auto's gelden lagere percentages. Er hoeft geen bijtelling te worden gedaan als het privégebruik op jaarbasis niet meer bedraagt dan 500 kilometer of als het gaat om een bestelauto die door aard en inrichting maar beperkt voor personenvervoer kan worden gebruikt. Over het wel of niet bijtellen voor privégebruik van een auto van de zaak worden vaak procedures gevoerd.

Een procedure betrof een bestelauto, die onderdeel was van het vermogen van een verhuisbedrijf. Achter de cabine had de bestelauto een gesloten rechthoekige opbouw. De laadbak was niet voorzien van stellingen of van een inbouw. De laadbak was 3,60 meter lang, 2 meter breed en 2 meter hoog. De cabine bevatte bevestigingspunten voor een rijderstoel. De inspecteur corrigeerde de winst van de ondernemer met een bijtelling voor het privégebruik van de bestelauto. De ondernemer bestreed de correctie omdat de bestelauto door zijn aard en inrichting nagenoeg uitsluitend geschikt was voor het vervoer van goederen. Volgens de inspecteur is de bestemming van de bestelauto daarvoor niet bepalend. Gezien de inrichting was de bestelauto meer dan bijkomstig geschikt voor personenvervoer. Hof Leeuwarden was op grond van de uiterlijke verschijningsvorm en de afmetingen van oordeel dat de bestelauto nagenoeg uitsluitend geschikt was voor het vervoer van goederen. De correctie voor privégebruik was daarom ten onrechte aangebracht.

In een andere procedure over de bijtelling voor privégebruik van een bestelauto door een werknemer stelde Hof Amsterdam feitelijk vast dat de auto voor privégebruik geschikt was. Er was daarom geen aanleiding om de bijtelling achterwege te laten. De werknemer betoogde dat hij verplicht was om de bestelauto altijd bij zich te hebben omdat hij kon worden opgeroepen voor spoedklussen. Volgens het hof overheerste bij gebruik van de auto buiten werktijd het privé-karakter, waardoor de gereden kilometers niet zakelijk maar privé waren. Alleen indien de werknemer werd opgeroepen waren de gereden kilometers vanaf het moment van de oproep zakelijk. De werknemer had geen kilometeradministratie bijgehouden waaruit bleek dat hij de auto op jaarbasis niet meer dan 500 km privé had gebruikt.

Een ondernemer trachtte aan de bijtelling te ontkomen door de auto van de zaak voor de vakantieperiode te verhuren aan

zijn vrouw. De auto werd gebruikt voor de gezinsvakantie. Tijdens deze vakantie werd bijna 4.000 km met de auto gereden. De verhuur van de auto miste volgens Hof Arnhem reële betekenis. Dat betekende dat eigenlijk sprake was van privégebruik. Omdat het privégebruik op jaarbasis meer dan 500 km bedroeg, moest een bijtelling voor privégebruik plaatsvinden.

Omdat de ondernemer op de hoogte was van de wettelijke regeling van privégebruik van de auto, had hij bewust een onjuiste aangifte gedaan. Het hof vond de opgelegde vergrijpboete van 25% van de boetegrondslag een passende sanctie.

2. 30%-regeling

De advocaat-generaal (AG) bij de Hoge Raad is van mening dat de 150 km-grens in de 30%-regeling geen verboden discriminatie oplevert. Door de 150 km-grens is de 30%-regeling met ingang van 2012 niet meer van toepassing op uit het buitenland afkomstige werknemers die in een periode van 24 maanden voor hun tewerkstelling in Nederland op minder dan 150 km van de Nederlandse grens woonden. De 30%-regeling is een bewijsregel voor de bepaling van de extra kosten die tijdelijk verblijf buiten het land van herkomst, in verband met de vervulling van een dienstbetrekking, meebrengt. Deze extra kosten kunnen onbelast worden vergoed door de werkgever. Met toepassing van de 30%-regeling worden deze kosten forfaitair gesteld op 30% van het salaris plus de vergoeding voor deze kosten. De 30%-regeling mag alleen worden toegepast als de inspecteur daarvoor een beschikking heeft afgegeven.

Volgens de procureur-generaal is bij de wijziging van de 30%-regeling uitgegaan van de redelijke veronderstelling dat de extra kosten van verblijf buiten het land van herkomst hoger zijn naarmate de uit het buitenland afkomstige werknemer verder van de Nederlandse grens woonde. Het hanteren van een generieke regel in plaats van een individuele is niet onredelijk. De wetgever hoeft niet voor elk bijzonder geval een

regeling te treffen. Er is geen sprake van discriminatie in verdragsrechtelijke zin en evenmin een belemmering van het vrije verkeer van werknemers. De 30%-regeling heft belemmeringen voor het vrije verkeer op, terwijl de beperking van de regeling door de 150 km-grens daarmee niet in strijd is en werknemers die binnen 150 km van de grens wonen niet ongunstiger worden behandeld dan ingezetenen.

De vraag kan in dit verband gesteld worden of het niet beter zou zijn om de 30%-regeling in zijn geheel te schrappen en alleen de extraterritoriale kosten te vergoeden die daadwerkelijk worden gemaakt. Daarmee verdwijnt weliswaar het gemak van de toepassing van een forfait, maar ook iedere vorm van ongelijkheid omdat niet meer belastingvrij kan worden vergoed dan aan kosten is gemaakt.

3. Giftenaftrek

Giften die particulieren en bedrijven doen zijn onder voorwaarden aftrekbaar van inkomen of winst. Voor giften aan culturele instellingen geldt sinds 2012 een vermenigvuldigingsfactor, waardoor de aftrekpost groter uitvalt. De vermenigvuldigingsfactor is 1,25 voor particulieren en 1,50 voor bedrijven die onder de vennootschapsbelasting vallen. Voor deze regeling was goedkeuring nodig van de Europese Commissie. De definitieve goedkeuring is inmiddels verleend. De staatssecretaris van Financiën heeft bekend gemaakt dat het gebruik van de vermenigvuldigingsfactor voor de giftenaftrek met een jaar wordt verlengd. De regeling geldt nu tot en met 2017. De verlenging van de termijn zal worden opgenomen in het Belastingplan 2014 of in de Overige Fiscale Maatregelen 2014.

4. Terbeschikkingstelling

De vordering die een aanmerkelijkbelanghouder heeft op zijn BV valt in box I van de inkomstenbelasting. Dat komt door de terbeschikkingstellingsregeling. Deze regeling geldt ook als de BV deel uit maakt van een fiscaal transparant samenwerkingsverband en het vermogensbestanddeel aan het samenwerkingsverband ter beschikking wordt gesteld. Volgens de Hoge Raad geldt, als het samenwerkingsverband niet fiscaal transparant is, de terbeschikkingstellingsregeling alleen als er sprake is van een aanmerkelijk belang in het samenwerkingsverband. Is dat niet het geval dan valt het vermogensbestanddeel in box 3.

De Hoge Raad kwam tot dit oordeel in een procedure die betrekking had op een partner in een voormalige maatschap. De maatschap was omgezet in een holdingstructuur met 250 BV's als aandeelhouders. De holding had een aantal dochtermaatschappijen. De partners waren verplicht om een achtergestelde lening te verstrekken. Een van de partners leende in privé geld van de bank en leende dit bedrag door aan een van de dochtermaatschappijen van de holding. De belastingdienst wilde het verschil tussen ontvangen en betaalde rente belasten

in box I met toepassing van de terbeschikkingstellingsregeling. De belastingdienst merkte de holdingstructuur aan als samenwerkingsverband. Hof Amsterdam deelde deze opvatting. De Hoge Raad heeft de uitspraak van het hof vernietigd. De Hoge Raad leidt uit de wetshistorie af dat de wetgever heeft aanvaard dat samenwerkingsverbanden van meer dan 20 belastingplichtigen de toepassing van de terbeschikkingstellingsregeling kunnen ontgaan door het samenwerkingsverband om te zetten in een besloten vennootschap. In die gevallen is geen sprake van handelen in strijd met doel en strekking van de wet.

5. Alimentatie

In een echtscheidingsconvenant leggen voormalige echtgenoten de rechten en verplichtingen vast die zij over en weer hebben na de echtscheiding. Daarin worden vaak zaken opgenomen als alimentatieverplichtingen en verdeling van het gemeenschappelijke vermogen. Alimentatiebedragen en afkoopsommen voor alimentatie die iemand betaalt aan zijn ex-partner zijn aftrekbaar.

Volgens de tekst van een convenant waren er over en weer geen alimentatieverplichtingen. Wel had de vrouw een vordering wegens overbedeling op haar ex-man door toedeling van de echtelijke woning aan de man. In het aan het convenant voorafgaande mediationtraject was vastgesteld dat de vrouw een alimentatieverplichting had jegens de man, die zou worden voldaan door afstand te doen van haar vordering wegens overbedeling. De Belastingdienst weigerde de aftrek van het daarmee gemoeide bedrag als afkoopsom voor alimentatie aan te merken op grond van de tekst van het convenant. Hof den Haag was van oordeel dat rekening gehouden moest worden met het aan de overeenkomst voorafgaande traject. Het hof constateerde dat de vrouw door het doen van afstand van de vordering wegens overbedeling was bevrijd van haar verplichting om alimentatie te betalen.

In het kader van de beëindiging van hun relatie sloten een man en zijn partner een alimentatieovereenkomst en een overeenkomst van geldlening. De alimentatie werd jaarlijks verrekend met de lening. In 2008 werd een bedrag aan alimentatie betaald van € 50.000. In de jaren 2009 tot en met 2012 bedroeg de jaarlijkse uitkering € 46.250. Bij de behandeling van de aangifte inkomstenbelasting 2008 accepteerde de inspecteur de aftrek van de betaalde alimentatie niet. Naar zijn mening had de man geen morele verplichting om bij te dragen in het levensonderhoud van zijn vroegere partner. Zo er al een morele verplichting was in 2008, was deze niet juridisch afdwingbaar.

De rechtbank oordeelde anders. Van 1996 tot 2008 had er een relatie bestaan tussen de man en zijn partner. In die tijd onderhield de man zijn partner. Zij hadden samen een kind. Dat partijen gedurende hun relatie niet hebben samengewoond, was niet van belang. Omdat de ex-partner na de beëindiging van de relatie was teruggegaan naar haar geboorteland Colombia, bestreed de inspecteur de hoogte van de alimentatiebetalingen. De betaalde bedragen waren gelet op de levensstandaard in Colombia te hoog. De rechtbank ging uit van de plaats in de samenleving die de ex-partner tijdens de relatie in Nederland had. Verder speelde een rol dat zij na haar emigratie geen andere middelen dan de ontvangen alimentatie had om een redelijk bestaan te voeren.

6. Buitenlandse belastingplicht

De in België wonende dga van een aantal Nederlandse BV's was van mening dat hij in Nederland niet belastingplichtig was. Het hem toegestuurde aangiftebiljet inkomstenbelasting had hij oningevuld teruggestuurd. De Belastingdienst legde hem vervolgens ambtshalve aanslagen op. Vanwege het niet doen van de vereiste aangifte paste Hof Den Bosch de sanctie van omkering en verzwaring van de bewijslast toe. De Belastingdienst rekende, naast een gebruikelijk loon voor de werkzaamheden in Nederland, de rente op een vordering van de dga op een van de BV's tot de inkomsten. Het belastbare inkomen uit werk en woning van een buitenlands belastingplichtige omvat ondermeer het resultaat uit overige werkzaamheden in Nederland. Daaronder valt voor de houder van een aanmerkelijk belang de rente op een vordering op een in Nederland gevestigde BV. Het hof was van oordeel dat de feitelijke vestigingsplaats van de BV in Nederland was gelegen. De rente op de vordering was daarom terecht tot het inkomen uit werk en woning van de dga gerekend. De Belastingdienst stelde het gebruikelijk loon op € 80.000. De afwijking van het loon ten opzichte van het gebruikelijk loon mag 30% bedragen. Daarom werd een bedrag van € 56.000 in aanmerking genomen. Dat bedrag werd vermeerderd met € 8.644 aan door de dga genoten bovenmatige reiskostenvergoeding. De dga bewees niet dat het door de Belastingdienst vastgestelde inkomen onjuist was. Het hof vond de schatting van het loon redelijk. De opgelegde aanslag bleef daarom in stand.

7. Werkkostenregeling

De staatssecretaris van Financiën heeft een verkenning naar vereenvoudiging en verbetering van de systematiek van de werkkostenregeling laten uitvoeren. Het verslag daarvan is naar de Tweede Kamer gestuurd en dient als uitgangspunt voor de internetconsultatie.

Een van de ideeën is de introductie van het noodzakelijkheids-criterium. Dat houdt in dat de vergoeding van kosten die noodzakelijk zijn voor de uitoefening van de dienstbetrekking, ook al zit daarin een privévoordeel, niet tot het loon behoort en dus niet ten laste van de vrije ruimte mag gaan. Uitgangspunt is dat de werkgever bepaalt welke zaken nodig en noodzakelijk zijn voor het werk. Daarmee wordt de bestaande systematiek, dat alle vergoedingen en verstrekkingen in eerste instantie loon vormen en vervolgens wordt bepaald of zij al dan niet belast zijn, verlaten. Om misbruik van een dergelijke open norm te voorkomen wordt het noodzakelijkheids criterium beperkt door een redelijkheidscriterium. Enkele zaken zullen worden uitgezonderd van deze regeling. Het privévoordeel van de auto van de zaak of van huisvesting van de zaak is te groot om onbelast te kunnen vergoeden.

De werkkostenregeling wordt beter uitvoerbaar door de introductie van het noodzakelijkheids criterium omdat een aantal vergoedingen en verstrekkingen buiten het loonbegrip wordt gehouden en het aantal gerichte vrijstellingen en nihilwaarderingen wordt beperkt. Dat vereenvoudigt de loonadministratie. Wel zal, vanwege de gewenste budgettaire neutraliteit, de vrije ruimte kleiner worden.

Er zijn ook knelpunten in de werkkostenregeling geconstateerd die eenvoudig kunnen worden opgelost. Het gaat dan met name om administratieve knelpunten als de aansluiting tussen salarisadministratie en de financiële administratie. Een mogelijke oplossing is een voorlopige afrekening per kwartaal in combinatie met een definitieve afrekening na afloop van het jaar.

De omschakeling van werkgevers op de in 2011 geïntroduceerde werkkostenregeling verloopt moeizaam. Op dit moment past nog maar 10 tot 15% van de werkgevers de regeling toe. De verplichte omschakeling die gepland stond voor 1 januari 2014 is opgeschort tot 1 januari 2015. Om de werkkostenregeling toch tot een succes te maken, wil de staatssecretaris van Financiën de bestaande regeling verbeteren en vereenvoudigen. Hij hoopt op de inbreng van het bedrijfsleven en van fiscale adviseurs om het draagvlak voor de regeling te verbreden. In dat kader gaat de staatssecretaris meningen en ideeën verzamelen door middel van een internetconsultatie. Een van de mogelijke aanpassingen die de staatssecretaris wil toetsen is een vereenvoudiging van de regeling, waardoor de werkgever alle zaken die zijn werknemers nodig hebben voor hun werk volledig onbelast kan vergoeden.

VENNOOTSCHAPSBELASTING

8. Lening

Een lening die iemand verstrekt aan een BV voordat hij aandeelhouder is van deze BV, kan geen onzakelijke lening zijn. Dat betekent dat een eventuele afwaardering van de lening ten laste van het inkomen kan worden gebracht.

Volgens jurisprudentie van de Hoge Raad is een lening die een aandeelhouder aan een vennootschap verstrekt onzakelijk als de aandeelhouder een debiteurenrisico aanvaardt dat een derde niet zou hebben aanvaard, ook niet voor een hogere rente. Die situatie doet zich niet voor als iemand een lening aan een vennootschap verstrekt terwijl hij (nog) geen aandeelhouder is, maar in het kader van de verstrekking van de lening aandelen aan hem worden toegekend, terwijl de zittende aandeelhouders geen leningen verstrekken aan de vennootschap. In een dergelijke situatie vloeit het aandeelhouderschap voort uit de verstrekking van de lening en niet andersom.

De casus betrof een informele investeerder die enkele leningen verstrekte aan een BV. In het kader van deze financiering van de onderneming werd hij ook minderheidsaandeelhouder van de BV. De BV werd in 2006 geliquideerd. De investeerder wilde de leningen ten laste van zijn inkomen afboeken. In navolging van de inspecteur was Hof Amsterdam van oordeel dat sprake was van onzakelijke leningen. Die kunnen volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad niet worden afgewaardeerd ten laste van het inkomen. In dit geval oordeelde de Hoge Raad echter dat geen sprake was van onzakelijke leningen, omdat de leningen niet als aandeelhouder werden verstrekt, maar het aandeelhouderschap voortvloeide uit het verstrekken van de leningen. In die situatie kan een lening wel ten laste van het inkomen worden afgewaardeerd.

9. Pensioenmogelijkheden

Nadat eerder de AOW-leeftijd en de pensioenrichtleeftijd zijn verhoogd (Wet verhoging AOW- en pensioenrichtleeftijd) wordt nu een verdere stap gezet om pensioenregelingen te versoberen. Dat gebeurt door de fiscale aftrekbaarheid van pensioenpremies te beperken. Om dat te bereiken is een wetsvoorstel ingediend, dat per 1 januari 2015 de opbouw van een ouderdomspensioen van 70% van het gemiddelde inkomen in 40 jaar mogelijk maakt. De maximaal toegestane opbouw per dienstjaar voor een middelloonregeling wordt 1,75% van het salaris. Voor een eindloonregeling bedraagt de maximale opbouw 1,55% per dienstjaar. De maximaal toelaatbare opbouw van partner- en wezenpensioen wordt eveneens verlaagd.

Een verdere beperking wordt bereikt door het pensioengevend inkomen te beperken tot € 100.000 per jaar. Voor zover het inkomen hoger is dan dit bedrag is fiscaal gefaciliteerd opbouwen van pensioen niet meer mogelijk. Voor de berekening van de pensioenopbouw moet dit inkomen nog worden verminderd met de AOW-franchise. Dat is het deel van het inkomen waarover geen pensioen kan worden opgebouwd omdat de AOW-uitkering geacht wordt daarin te voorzien. Het maximale pensioengevend inkomen wordt jaarlijks geïndexeerd. Eerder was de pensioenrichtleeftijd met ingang van 2014 al verhoogd naar 67 jaar om vervolgens te worden gekoppeld aan de ontwikkeling van de levensverwachting. De aanpassingen in het wetsvoorstel betreffen niet alleen pensioenregelingen voor werknemers, maar ook verplichte beroepspensioenfondsen voor ondernemers en de mogelijkheden van aanvullend pensioen via lijfrenten. Ook de toevoeging aan de oudedagsreserve voor ondernemers zal worden beperkt.

Pensioentoezeggingen, die uitgaan boven de hiervoor genoemde grenzen, worden fiscaal gesplitst in een zuiver deel en een onzuiver deel. Het zuivere deel is een onbelaste aanspraak. Het onzuivere deel is een vermogensrecht dat in box 3 van de inkomstenbelasting valt. De Pensioenwet zal worden aangepast om te voorkomen dat het afkoopverbod voor pensioenregelingen van toepassing is op het onzuivere deel van het pensioen. Werknemers kunnen niet worden verplicht om deel te nemen aan fiscaal bovenmatige pensioenregelingen.

OMZETBELASTING

---

10. Naheffing omzetbelasting

Wanneer de heffing van omzetbelasting is verlegd van de leverancier naar de afnemer, mag de leverancier geen omzetbelasting in rekening brengen op de factuur die hij aan de afnemer uitreikt. Doet de leverancier dat wel, dan is sprake van ten onrechte in rekening gebrachte omzetbelasting die hij op grond van de vermelding op de factuur verschuldigd is. De Belastingdienst heeft de keuze om wanneer ten onrechte op een factuur vermelde omzetbelasting niet is afgedragen, deze belasting na te heffen bij de leverancier of bij de afnemer, als deze de omzetbelasting ten onrechte heeft afgetrokken. Naheffing bij de afnemer is niet mogelijk als de afnemer niet kan worden verweten dat hij bij de beoordeling van de aan hem uitgereikte factuur niet de nodige zorgvuldigheid heeft betracht. Uitgangspunt is dat de Belastingdienst de naheffingsaanslag oplegt aan de leverancier, maar dat is geen verplichting. Als aannemelijk is dat naheffing bij de leverancier zonder resultaat blijft, kan de Belastingdienst direct naheffen bij de afnemer.

11. Btw oninbare vordering

Ondernemers moeten de omzetbelasting die zij aan afnemers in rekening hebben gebracht per tijdvak op aangifte betalen. Niet van belang is of de afnemers al betaald hebben. Voor het geval een afnemer niet betaalt kent de wet de mogelijkheid van teruggave op verzoek. De te betalen omzetbelasting wordt verminderd met de zogenaamde voorbelasting uit het tijdvak waarover aangifte wordt gedaan. Het is niet toegestaan om de omzetbelasting die is begrepen in oninbare vorderingen als voorbelasting in aftrek te brengen, omdat deze omzetbelasting niet door een andere ondernemer voor leveringen of diensten aan de ondernemer in rekening is gebracht.

Op grond van een resolutie uit 1980 mag de omzetbelasting, die is begrepen in een creditnota rechtstreeks op de aangifte in mindering worden gebracht. Dat wil niet zeggen dat dit ook voor de omzetbelasting die is begrepen in vorderingen op dubieuze debiteuren geldt. De ondernemer die een creditnota verzendt en daarmee zijn vordering prijsgeeft verkeert niet in

dezelfde positie als een ondernemer die meent dat de hem toekomende vergoeding niet is of zal worden ontvangen.

12. Kleine ondernemersregeling

De omzetbelasting kent een bijzondere regeling voor kleine ondernemers. Deze regeling geeft een ondernemer, die in een jaar minder dan € 1.883 omzetbelasting moet afdragen, recht op een vermindering van omzetbelasting. De regeling voor kleine ondernemers geldt alleen voor natuurlijke personen. In sommige gevallen hoeft een ondernemer niet aan de administratieve verplichtingen van het ondernemerschap te voldoen. Een ondernemer die daarvoor in aanmerking wil komen moet een verzoek bij de inspecteur indienen. De ontheffing gaat normaliter in per 1 januari van het volgende jaar. De staatssecretaris van Financiën heeft goedgekeurd dat een ondernemer met terugwerkende kracht wordt ontheven van zijn administratieve verplichtingen voor de omzetbelasting. De ondernemer moet dan wel aannemelijk kunnen maken dat hij in het jaar waarin hij het verzoek heeft ingediend na toepassing van de vermindering geen omzetbelasting hoeft te voldoen. Verder mag de ondernemer in dat jaar geen omzetbelasting in rekening brengen op zijn facturen en heeft hij geen aanspraak op teruggaaf van omzetbelasting.

Voor commissarissen van naamloze of besloten vennootschappen gold tot 1 januari 2013 een goedkeuring waardoor zij buiten de heffing van omzetbelasting bleven als zij niet meer dan vier commissariaten vervulden. Om te voorkomen dat commissarissen die als ondernemer voor de omzetbelasting na toepassing van de kleine ondernemersregeling per saldo geen omzetbelasting hoeven te voldoen, over een deel van 2013 een administratie voor de omzetbelasting moeten bijhouden, geldt ook voor hen dat zij met terugwerkende kracht tot 1 januari kunnen worden ontheven van hun administratieve verplichtingen. De commissaris moet het verzoek om ontheffing indienen vóór 1 juli 2013.

SOCIALE VERZEKERINGEN

13. Minimumloon

Ieder half jaar wordt het wettelijk minimumloon aangepast aan de gemiddelde contractloonontwikkeling. Per 1 juli 2013 bedraagt het wettelijk minimumloon € 1.477,80 per maand. Per week is het minimumloon € 341,05 en per dag bedraagt dit € 68,21. Ten opzichte van 1 januari 2013 zijn de bedragen met 0,57% verhoogd.

De wettelijke minimumjeugdlonen worden eveneens aangepast. De minimumjeugdlonen bedragen een leeftijdsafhankelijk deel van het wettelijk minimumloon. Een overzicht van alle per 1 juli geldende bedragen is verwerkt in onderstaande tabel.

Leeftijd	staffel	per maand
23 jaar	100,0%	€ 1.477,80
22 jaar	85,0%	€ 1.256,15
21 jaar	72,5%	€ 1.071,40
20 jaar	61,5%	€ 908,85
19 jaar	52,5%	€ 775,85
18 jaar	45,5%	€ 672,40
17 jaar	39,5%	€ 583,75
16 jaar	34,5%	€ 509,85
15 jaar	30,0%	€ 443,34

14. Directeur-grotaandeelhouder (dga)

Iemand is een werknemer voor de toepassing van de werknemersverzekeringen als hij in een privaatrechtelijke dienstbetrekking werkzaam is. Voor een privaatrechtelijke dienstbetrekking moet er een arbeidsovereenkomst zijn, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek. Het bestaan van een gezagsverhouding is een van de voorwaarden voor het bestaan van een arbeidsovereenkomst. Het gaat dan om een formele gezagsverhouding; een materiële gezagsverhouding is niet relevant. Ook de statutaire bestuurder van een BV die een doorslaggevende stem heeft in de algemene vergadering van aandeelhouders en die voor de BV werkt tegen betaling van loon, is werkzaam op basis van een arbeidsovereenkomst. De arbeidsovereenkomst tussen een BV en een dga geldt voor de werknemersverzekeringen niet als een dienstbetrekking. Wanneer sprake is van een dga is te vinden in de Regeling aanwijzing directeur-grotaandeelhouder. Wanneer iemand op grond van de in deze regeling opgenomen regels niet als dga wordt aangemerkt, dan geldt hij als werknemer, ook al ontbreekt een materiële gezagsverhouding.

Op grond van de regeling is de bestuurder van een BV dga als hij niet tegen zijn wil ontslagen kan worden. Dat is aan de orde als hij, alleen of samen met zijn echtgenoot, houder is van meer dan 50% van de aandelen van de BV. Verder geldt als dga de

bestuurder van een BV waarvan ten minste tweederde deel van de aandelen wordt gehouden door zijn bloed- of aanverwanten tot en met de derde graad. Het eigen aandelenbelang van de bestuurder telt bij deze laatste bepaling niet mee voor de kwalificatie als dga.

Er is dus geen sprake van een dga wanneer de directeur van een BV samen met zijn bloed- of aanverwanten tot en met de derde graad wel ten minste tweederde deel van de aandelen in de BV houdt, maar hijzelf geen meerderheid heeft en zijn bloed- en aanverwanten minder aandelen hebben dan tweederde deel van het totaal.

15. Startsubsidie

Voor mensen met een WW-uitkering bestaat de mogelijkheid om gedurende een zekere periode met behoud van uitkering een eigen bedrijf op te zetten. De WW-uitkering loopt tijdens de startperiode weliswaar door, maar dan in de vorm van een voorschot. 70% van de in de startperiode als zelfstandige verdiende inkomsten worden in mindering gebracht op de uitkering. Dat kan tot gevolg hebben dat de gehele uitkering over de startperiode moet worden terugbetaald. Deze regeling geldt niet alleen voor mensen die een zogenaamde IB-onderneming starten vanuit een uitkeringssituatie, maar ook voor mensen die een onderneming in een BV starten en als dga werkzaam zijn voor de BV. In deze laatste situatie is niet de winst van de BV bepalend voor de terugbetalingsverplichting, maar het als werknemer van de BV genoten salaris.

16. Loondoorbetaling

De werkgever heeft de verplichting om tijdens ziekte van een werknemer het loon gedeeltelijk door te betalen. Deze loondoorbetalingsverplichting is wettelijk geregeld in het Burgerlijk Wetboek en is beperkt in de tijd tot 104 weken (twee jaar). In bepaalde gevallen kan de termijn van de verplichte loondoorbetaling worden verlengd. Dat doet zich voor als het UWV aan de werkgever een zogenaamde loonsanctie heeft opgelegd omdat de werkgever onvoldoende re-integratieinspanningen heeft verricht, maar ook bij een te laat ingediende aanvraag voor een WIA-uitkering. Het is mogelijk dat de termijn in een en hetzelfde geval zowel wordt verlengd vanwege een te late aanvraag als vanwege een opgelegde loonsanctie. De werknemer moet de aanvraag voor een WIA-uitkering dertien weken voor het einde van de reguliere periode van loondoorbetaling indienen. Hoewel de werkgever niet verantwoordelijk is voor het feit dat een werknemer de WIA-aanvraag te laat indient, wordt hij wel met de gevolgen daarvan geconfronteerd.

ARBEIDSRECHT

---

17. Sociaal akkoord

Het kabinet heeft onlangs met werkgevers- en werknemersorganisaties een sociaal akkoord gesloten. Dat akkoord heeft ondermeer betrekking op aanpassingen van de WW, het ontslagrecht en de deelname aan de arbeidsmarkt van mensen met een arbeidshandicap.

De hervormingen van het stelsel voor mensen met een arbeidsbeperking gaan in 2015 in. De aanpassingen van de WW en het ontslagrecht worden uitgesteld tot 2016. Onderdeel van het sociaal akkoord is dat het aanvullende pakket van bezuinigingsmaatregelen voor 2014 voorlopig aan de kant is geschoven. Afhankelijk van de ontwikkelingen in de economie komt dit pakket op een later moment weer ter tafel.

Een goed functionerende arbeidsmarkt is een gezamenlijke verantwoordelijkheid van werkgevers, werknemers en overheid. De inzet is dat de werkzekerheid toeneemt. De arbeidsparticipatie van mensen met een arbeidsbeperking moet worden verbeterd door zogenaamde wekbedrijven, die de sociale partners met gemeenten gaan opzetten. De werkbedrijven zorgen voor de plaatsing van mensen met een arbeidsbeperking. De werkbedrijven krijgen een commerciële inslag. De werkgevers zorgen voor extra banen voor die mensen met een arbeidsbeperking die bij een reguliere werkgever kunnen werken.

Bij dreigend ontslag moeten mensen naar ander werk worden begeleid. Het beroep op de WW moet zoveel mogelijk worden beperkt. Het publiek gefinancierde deel van de WW wordt

beperkt tot 24 maanden. Via CAO's komt er een privaat gefinancierd deel voor de resterende duur van 14 maanden. De WW blijft inkomensgerelateerd.

Onderdeel van de herziening van het ontslagrecht is de introductie van een zogenaamde transitievergoeding. Dat is de vergoeding die de werkgever moet betalen bij het beëindigen van dienstverbanden die in totaal twee jaar of langer geduurd hebben. De vergoeding is een derde maandsalaris per dienstjaar gedurende de eerste 10 jaren en een half maandsalaris voor de volgende dienstjaren. De vergoeding kent een maximum van € 75.000 of een jaarsalaris als dat hoger is. Voor 50-plussers komt er een overgangsregime tot 2020. Voor deze groep geldt vanaf het tiende dienstjaar een vergoeding van 1 maand, als deze dienstjaren na de 50e verjaardag liggen. Er geldt een uitzondering op de overgangsregeling voor bedrijven met minder dan 25 werknemers.

De IOW blijft tot 2020 bestaan voor werknemers die werkloos worden wanneer zij 60 jaar of ouder zijn. De IOAW wordt geleidelijk afgebouwd waardoor alleen werknemers die geboren zijn voor 1 januari 1965 nog gebruik kunnen maken van deze regeling.

Vanaf 1 januari 2015 zal het arbeidsrecht worden aangepast om de positie van flexwerkers te verbeteren. De zogenaamde ketenbepaling voor tijdelijke contracten krijgt een maximum van 3 contracten in 2 jaar met een tussenpoos van 6 maanden. Dat houdt in dat er sneller een vast contract moet worden gegeven. Bij CAO kan worden afgeweken van de ketenbepaling als dat door de aard van het werk noodzakelijk is. Voor tijdelijke contracten van maximaal 6 maanden vervalt de proeftijd. Ook de mogelijkheid van het opnemen van een concurrentiebeding in een tijdelijk contract vervalt.

De arbeidsverledeneis, die in 2014 in de Ziektewet zou worden ingevoerd, gaat niet door.

18. Ontslag

Volgens de huisregels van een werkgever moest sloopmateriaal dat vrijkwam bij de werkzaamheden in de daarvoor bestemde containers worden gedumpt. Het was de werknemers verboden om dergelijke materialen mee te nemen of te verkopen. Op overtreding van dat verbod stonden zware sancties, waaronder de mogelijkheid van ontslag op staande voet.

De werkgever ontsloeg een meewerkend voorman, die een partij oud lood had meegenomen, op staande voet. Vervolgens diende de werkgever een voorwaardelijk verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst in bij de kantonrechter. Het ontbindingsverzoek was ingediend voor het geval in een bodemprocedure zou komen vast te staan dat het ontslag op staande voet geen stand hield. De kantonrechter stelde vast dat de meewerkend voorman de huisregels had overtreden. Hoewel de kantonrechter dat onvoldoende reden vond voor ontslag op staande voet, waren de omstandigheden door dit voorval zodanig veranderd, dat de kantonrechter de arbeidsovereenkomst om die reden ontbond.

Vanwege het langdurige dienstverband, dat tot dit voorval zonder incidenten was verlopen, kende de kantonrechter de voorman wel een ontbindingsvergoeding toe. De kantonrechter hanteerde daarbij een correctiefactor van 0,5 omdat het ontslag grotendeels aan de voorman te wijten was. Bij een zogenaamde neutrale ontbinding zou de correctiefactor 1 hebben bedragen.

19. Ongeval werknemer

Werkgevers zijn wettelijk verplicht om een veilige werkomgeving voor hun werknemers te waarborgen. Uitvloeisel van deze verplichting is de aansprakelijkheid van de werkgever voor schade die een werknemer oploopt in de uitoefening van zijn werk. Aan deze aansprakelijkheid kan de werkgever alleen ontkomen als hij kan aantonen dat de schade is ontstaan door opzet of bewuste roekeloosheid van de werknemer of dat de

werkgever aan zijn zorgplicht heeft voldaan. De werkgever heeft aan zijn zorgplicht voldaan als hij alle maatregelen heeft getroffen en aanwijzingen heeft verstrekt die redelijkerwijs nodig zijn om te voorkomen dat de werknemer in de uitoefening van zijn werk schade lijdt.

De zorgplicht van de werkgever is zeer ruim. Dat betekent dat niet snel wordt aangenomen dat de werkgever daaraan heeft voldaan en niet aansprakelijk is voor door de werknemer geleden schade. De zorgplicht gaat echter niet zo ver dat er een absolute waarborg is die de werknemer beschermt tegen gevaar. Welke maatregelen een werkgever moet nemen en hoe hij zijn werknemers moet instrueren om schade te voorkomen is afhankelijk van de omstandigheden.

Een werknemer die tijdens winterse omstandigheden ten val kwam, stelde zijn werkgever aansprakelijk voor de door hem geleden schade. De werkgever had veiligheidsschoenen ter beschikking gesteld, die niet waren getest op slipbestendigheid bij gladheid door sneeuw of ijsel. De kantonrechter vond dat de werkgever aansprakelijk was, omdat veiligheidsschoenen onvoldoende bescherming boden tegen uitglijden in winterse omstandigheden. De aard van het werk maakte de kans op uitglijden bij gladheid door sneeuw of ijsel groter. In zo'n geval mag van de werkgever worden verlangd dat hij ander schoeisel verstrekt of de werkzaamheden opschort. Na het ongeluk van de werknemer was de werkgever overgegaan op de verstrekking van spikes die onder de schoen bevestigd konden worden.

VARIA

---

20. Aansprakelijkheid bestuurder

Wanneer een BV niet in staat is om de verschuldigde loon- en/of omzetbelasting te betalen, moet een bestuurder van de BV dat melden aan de ontvanger. Door het op de juiste wijze melden van de betalingsonmacht kan de bestuurder voorkomen dat hij aansprakelijk is voor de door de BV verschuldigde belasting. Als de ontvanger aannemelijk kan maken dat het niet betalen van belasting het gevolg is van kennelijk onbehoorlijk bestuur, dan is de bestuurder toch aansprakelijk, ondanks een geldige melding van de betalingsonmacht. Er is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur als de bestuurder wist of had moeten begrijpen dat door zijn handelen de belasting van de BV niet betaald zou worden.

Volgens Hof Arnhem had een bestuurder van een BV zich schuldig gemaakt aan kennelijk onbehoorlijk bestuur omdat de concurrente crediteuren van de BV wel werden betaald, maar de Belastingdienst niet. In de periode van oktober 2007 tot november 2008 was de schuld aan concurrente crediteuren met ongeveer € 200.000 afgenomen, terwijl de belastingschuld in die periode met € 140.000 was opgelopen. Daarnaast waren er geregeld betalingen aan gelieerde bedrijven gedaan waar geen tegenprestatie tegenover stond. De bestuurder was terecht aansprakelijk gesteld voor de belastingschulden van de BV.

21. Overdrachtsbelasting

Er geldt een vermindering van overdrachtsbelasting bij kort op elkaar volgende verkrijgingen van onroerende zaken. De vermindering houdt in dat de overdrachtsbelasting niet over de volle waarde van de onroerende zaak is verschuldigd, maar slechts over het deel van de waarde boven het bedrag waarover bij de eerdere verkrijging belasting verschuldigd was. De waarde van de onroerende zaak zal in het algemeen de in rekening gebrachte verkoopprijs zijn. Bij de eerdere verkrijging kan overdrachtsbelasting of omzetbelasting verschuldigd zijn geweest. Welke belasting van toepassing is, hangt af van de vraag of het gaat om een bestaande of een nieuwe onroerende zaak.

Uit een recent arrest van de Hoge Raad blijkt dat deze vermindering voor recent gebouwde onroerende zaken ruimer is dan werd aangenomen. Wanneer een particulier door een aannemer een huis laat bouwen en dat huis binnen de geldende termijn na de oplevering verkoopt, is de vermindering van toepassing. Dat geldt ook als het huis wordt gebouwd op eigen grond van een particulier. De verruiming komt erop neer dat alle handelingen van de aannemer jegens de vorige verkrijger met betrekking tot de grond en de bouw als één prestatie worden beschouwd. Dat is de levering van de onroerende zaak. De datum van levering voor de omzetbelasting is de

datum waarop de woning is opgeleverd. Op die datum gaat de termijn voor de opvolgende levering lopen. Door deze verruiming wordt bij de doorverkoop van een nieuwbouwpand binnen de termijn de waarde van de verkrijging voor de belastingberekening verminderd met het bedrag van de totale door de vorige verkrijgers betaalde koop-/aanneemsom, inclusief de grondkosten.

Tot 1 september was de termijn voor opvolgende verkrijgingen zes maanden. Vanaf 1 september 2012 is deze termijn tijdelijk verlengd tot 36 maanden. Vanaf 1 januari 2015 geldt weer de oude termijn van zes maanden.

22. Oldtimers

Er komt toch een alternatief voor de afschaffing van de vrijstelling van motorrijtuigenbelasting (MRB) voor oldtimers. Nadat de staatssecretaris van Financiën eerder had meegedeeld dat er geen overeenstemming was bereikt, heeft hij op aandringen van de Tweede Kamer nogmaals overleg gevoerd met de oldtimerbranche. Dat heeft geleid tot de volgende regeling.

Vanaf 1 januari 2014 zijn alle motorvoertuigen van 40 jaar en ouder vrijgesteld van MRB, ongeacht de brandstof of het type voertuig. Er komt een overgangsregeling voor motorvoertuigen die op 1 januari 2014 ouder zijn dan 26 jaar en jonger dan 40 jaar en die op benzine rijden. Voor deze voertuigen geldt een kwarttarief met een maximum van € 120 per jaar mits er in december, januari en februari niet mee wordt gereden. Voor dieselauto's en auto's die op LPG rijden en die aan de leeftijdsriteria voldoen, geldt de overgangsregeling niet. Als de gasinstallatie wordt verwijderd kan de overgangsregeling voor benzineauto's worden toegepast.

Het alternatief voldoet aan de doelstelling om de liefhebber te ontzien en de huidige vrijgestelde veelrijder te belasten. Het overgangsregime eindigt in 2028. Omdat het nu voorgestelde afgetopte kwarttarief MRB voor minimaal één kalenderjaar zal gelden is het niet mogelijk om binnen één kalenderjaar gebruik te maken van de schorsingsregeling en van het kwarttarief. De nieuwe vrijstellings- en overgangsregeling worden uitgewerkt in het Belastingplan 2014.

In een eerdere brief aan de Tweede Kamer ging de staatssecretaris er nog van uit, dat de in het Regeerakkoord opgenomen afschaffing van de vrijstelling zou worden uitgewerkt in het Belastingplan. In die brief schetste de staatssecretaris een aantal alternatieven waarmee enerzijds het dagelijks gebruik van oldtimers zou worden ontmoedigd, maar anderzijds de mensen die hun oldtimer als hobby gebruiken

zouden worden ontzien. Over die alternatieven kon geen overeenstemming worden bereikt.

23. Erfbelasting

De staatssecretaris van Financiën heeft een besluit met het beleid voor de erfbelasting bij verwerping van nalatenschappen, ongelukkige redactie van testamenten, vergeten testamenten en informele wil aangepast. Van een informele wil is sprake als een erfflater op niet-rechtsgeldige wijze uitkeringen uit zijn nalatenschap heeft toegezegd of wensen kenbaar heeft gemaakt voor de bestemming van zijn nalatenschap.

Het aangepaste besluit bevat een nieuwe goedkeuring voor de overdrachtsbelasting bij de uitvoering van een informele wil. Deze goedkeuring werkt terug tot en met 1 januari 2010. Erfgenamen die de informele wil van de erfflater uitvoeren, doen een schenking aan de informeel begunstigde. Dat kan leiden tot heffing van schenkbelasting. Als de schenking een onroerende zaak betreft, moet er ook overdrachtsbelasting worden betaald. Onder voorwaarden en op verzoek kan de Belastingdienst aan de informeel begunstigde een tegemoetkoming verlenen voor de schenkbelasting en de overdrachtsbelasting.

Voor de schenkbelasting houdt de tegemoetkoming in dat niet meer schenkbelasting wordt geheven dan het bedrag aan erfbelasting dat meer zou zijn verschuldigd als de informeel begunstigde het bedrag van de schenking rechtstreeks van de erfflater zou hebben verkregen. De heffing van overdrachtsbelasting kan achterwege blijven als de onroerende zaak wordt geschonken en aan de schenking geen last is verbonden. De informeel begunstigde mag de hypotheekschuld die de erfflater had op de woning overnemen of daarvoor een vergoeding betalen aan de schenkers. Andere vergoedingen verhinderen de tegemoetkoming.

Administratie

Belastingen

Accountancy

Salarissen

Automatisering

Detachering

STEMERDINK & VERHOEK

Administratie- en Belastingadvieskantoor B.V.

STEMERDINK

Registeraccountants

Turfstekerstraat 46 1431 GE Aalsmeer

Tel: 0297-326252 Fax: 0297-323698 E-mail: info@stemerdenkenverhoek.nl